

казвамъ си: „Ний сме двама млади мъжъ и жена. Ей и деца подрастватъ — здрави и пъргави — скоро ще ни отмънятъ и ще ни гледатъ на старини. Ами скъпиятъ ми братъ, който нѣма дечица — какво ще прави, горкиятъ, като остарѣ!... Я чакай, думамъ си, да насипя азъ крина жито въ неговия хамбаръ и скачамъ.

Голѣмиятъ. Брате, братко — ето какъвъ разбойникъ си билъ ти!

Малкиятъ. И ти какъвъ крадецъ, бате! (Заканва му се съ прѣстъ). Ама ти пакъ си крадецъ — и не на шега.

Голѣмиятъ (стѣписанъ).
Защо?

Малкиятъ. Защото си ми открадналъ сърдцето.

Голѣмиятъ. И ти моето, братко.

Малкиятъ. И имането ми!
Голѣмиятъ. Какъ тъй?

Малкиятъ. Ей тъй. — Защото и то е твое! Защото всичко мое е твое, бате. Защото ще живѣемъ все така братски до гробъ.

Голѣмиятъ братъ. Дай да се прегърнемъ, братче!

Малкиятъ. И да се цѣлуемъ, братко! (Прегръщатъ се и се цѣлуватъ). Месецьтъ гледа усмихнатъ.

Светославъ Камбуровъ Фуренъ

Ой, снѣжинке бѣла,
що си закъснѣла,
пакъ ли съсъ врабчето
бѣше на полето?
— Не, детенце будно,
бѣхъ въвъ царство чудно,

тамъ играхъ игралки
съсъ другари малки,
съ братчета, сестрички,
все отъ снѣгъ звездички,
закъснѣли — ето,
идемъ отъ небето.

И. Стубель